

L'entrevista amb Joan Coscubiela, advocat i secretari general de Comissions Obreres de Catalunya des del 1995

Joan Coscubiela: "El gran repte és personalitzar els convenis"

Es retira als 54 anys, després d'esgotar els tres mandats

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 05.06.08

--Vostè va començar els 70. ¿Com ha canviat el sindicalisme?

--És difícil comparar. A principis dels 70, CCOO era més un moviment sociopolític. Les idees sindicals de base són del 77-78: autoorganització, acció en l'empresa i en la societat, negociació salarial i de poder adquisitiu. I independència.

--Però pendents del PSUC.

--Comissions neix per confluència de diversos grups: comunistes, socialistes, catòlics, independents... Hi va haver relació especial amb el PCE, però Camacho i López Bulla van liquidar la dependència.

--¿Camacho? Costa de creure.

--L'any 1979, CCOO es va oposar a l'Estatut dels Treballadors contra la voluntat del PCE, que volia la seva firma. Independència és decidir sol, encara que t'equivoquis. I això ho fem.

--¿La clau segueix sent la reivindicació salarial?

--En part. Però el 35% dels nostres ingressos no es discuteix en els convenis, ve de les polítiques públiques.

--Des del 78 ha canviat tot. Menys fàbriques, més serveis... ¿Sobreviurà el sindicalisme?

--Hem passat del sindicalisme industrial al d'una economia global. Però tot neix i tot desapareix, excepte el conflicte social, que només es transforma. Els sindicats es reciclen.

--¿Com?

--El gran repte és aconseguir que l'acció col·lectiva, els convenis, s'obrin a la personalització, a la flexibilitat que allibera el treballador.

--¿I la relació individual empresa- assalariat?

--Amb la individualització guanyen els més forts. El conveni protegeix tothom. I la immigració obliga a personalitzar. No és igual viure amb la família que tenir-la al Camerun.

--Cada dia hi ha més autònoms

--Sí, però molts dependents. Hem creat els trade: treballadors autònoms dependents econòmicament.

--¿Els sindicats són un sector en declivi?

--Comissions no. Som 190.000 i creixem una mitjana del 4%. Tenim un 36% de dones, més de 20.000 menors de 30 anys i 14.000 immigrants.

--Una empresa que va bé.

--Sí, però no és el mateix un treballador fix en una fàbrica que afiliar joves o immigrants amb contractes temporals en empreses volàtils.

--¿La crisi era inevitable?

--Algun aspecte del boom ha permès créixer amb mà d'obra no qualificada. No incita a la innovació tecnològica.

--¿Condemna el creixement aconseguit?

--No, però hi ha hagut efectes nocius. Beneficis no reinvertits en les empreses originàries, amb retorns d'un dígit, perquè en altres sectors eren de dos dígits. I traslladar imposició directa a indirecta és inflacionista i irresponsable.

--¿Irresponsable?

--I la liberalització elèctrica ha sigut només una privatització. Però seguim amb tarifes falses, una càrrega per al futur.

--¿Què es pot fer ara?

--Primer, no salvar els especuladors immobiliaris. I un deute públic del 33% del PIB permet fer polítiques públiques contra la crisi.

--¿Quines?

--Augmentar el capital social, una educació per canviar el model productiu i infraestructures per ser més productius. I la protecció social és anticíclica.

--¿Crisi o desacceleració?

--Crisi forta en el sector immobiliari i destrucció d'ocupació en sectors intensius de mà d'obra. Però no recessió. L'euro ens protegeix i la indústria exportadora rutlla.

--¿Els salaris s'han de moderar?

--No s'han immoderat. S'ha de garantir el poder adquisitiu. I millorar-lo on es pugui.

--¿Salari mínim de 1.000 euros?

--Hi ha sectors, turisme i empreses d'atenció a les persones (amb diner públic) que paguen 600 o 800 euros, malgrat que són molt rendibles. Els salaris baixos no són bons, i, fins que va arribar Zapatero, els governs apujaven el salari mínim per sota de l'IPC.

--Quatre anys de governs d'esquerra a Catalunya i Espanya. ¿Balanç?

--Suficient. El mínim després d'insuficient. El debat territorial ha prevalgut sobre la política social, i a Catalunya hi ha inestabilitat.

--¿Culpa de...?

--L'herència del pujolisme encara domina el debat. Es discuteix de nacionalisme, però no de l'impost de successions o de política fiscal.

--Vostè va conviure amb Pujol. ¿Tot va ser dolent?

--No. Però crec que el seu balanç és millor com a estadista espanyol que com a polític català.